

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 » — »
Negyedévre . . . 2 » 50 »
Egy óra . . . — » 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. itélőtábla épületével szemben.

hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó felszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi részé-
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vesz föl.

Delegációk kiegyezés nélkül.

Pécs, 1897. november 18.

Tegnap fogadta ő felsége a delegációkat s ma már olvassák világszerte a királyi választ, melyet a delegátusok a trónzsámolyához letett hódolatukért kaptak. A birodalom népei bizonyára büszkeségtől áradó kebellet fogják száraz kenyerüket rágni abban a felemelő tudatban, hogy ők kiegészítő részei annak a nagyhatalomnak, a mely a többi európai kollegákkal egy nagy koncertté egyesülve oly hathatós tényezének bizonyult a keleti zavarok kiegyenlítésére, hogy az a török-görög béke szimfoniájának színpadterületében még mindig csak a próbánál tart.

Az igaz, hogy ennek a kis keleti esetepaténának az ellenőrzése nyolcadfél milliónyi túlkidást eredményezett a megszavazott hadügyi költségen felül, de van-e a nagyhatalmi polgárság kebelében csak egy is, aki ne áldozna ilyen potomságot szívesen azért, hogy a Gotterhalte hangjai Kréta szigetének levegőjét megrezegtethették.

Ugyan illenek-e valakihez, aki a sors kedvező kegyelméből abba a szerencsés helyzetbe jutott, hogy egy európai nagyhatalmasság adófizető polgára lehet, panaszkodni a béke biztosításának drága volta felett? Hisz ez oly méltóságán alól való smucigság lenne, mintha a milliomos lármát

esapna azért, hogy az asztalára került fécán párja 2 frt 50 krba került.

Fizetünk közös hadügyi költséget 154 milliót, honvédségünkre költünk 18 milliót; hát érdemes ezért még csak szót is emelni, mikor ennek fejében összes szomszédainkkal, jóbaráttal és ellenséggel egyaránt, a legjobb egyetértésben élünk.

Semmi kétség tehát, hogy a delegációk készségesen meg fognak szavazni mindent, a csaknem kilenc millióra rugó túlkidást a multa s a 161 milliót a jövőre, mert a népeket boldogító nagyhatalmi állás nagy háztartással jár, a nagy háztartásnak pedig tudvalevőleg nagyok a költségei, de azok miatt panaszkodni — nem nőbel.

S az idén annál nagyobb léleknyugalommal szavazhatnak meg a delegációk mindent, amit tőlük követelnek, mert hiszen ugyis alapos rá a kilátás, hogy határozataik végérvényesek ugysem lesznek. A kiegyezési provizorium Ausztriában arra a végső határidőre, a melyet a magyar kormány tűzött, alkotmányos uton nem jó létre, hiszen csak pár nap van még vissza s a javaslat még mindig a bizottság előtt fekszik. Be fog tehát következni az az állapot, hogy a közös ügyeket fentartani s azokat a hatvanhetes törvényben megszabott módon intézni 1898. január 1-én túl nem lehet, a delegációk által megszavazott költségek tehát érvényesíthetők nem lesznek. Lesznek tehát föltételes ér-

vényű delegacionális határozatok arra a nem várt esetre, ha a provizorium alkotmányos uton csakugyan létre jönne, amint van már ugyancsak ilyen feltételes érvényű országos törvényünk is ugyanebben a tárgyban.

S ha ez a feltétel nem következik be, mi lesz akkor?

Nos, ez a kérdés csak holmi kávéházi kocapolitikust hozhat zavarba; az a dicső államférfiu, aki ezidő szerint tartja a kormány gyeplőjét erős kezében, könnyen túlteszi magát az ilyen kisebbrendű nehézségen; hiszen ő már kijelentette, hogy megtett már minden előkészületet arra, miszerint a kiegyezés meg nem újítása esetén a nemzet önálló jogai minden tekintetben érvényesüljenek.

Persze ez a kijelentés nem úgy értendő, mint értik némely ostoba ábrándozók s mint értené a kiegyezés megteremtője, Deák Ferenc is, ha élne, hogy t. i. a kiegyezés megújításának nem sikerülte esetén megszűnik a hatvanhetes kiegyezés, tehát a hatvanhetes törvényben kifejezetten fentartott „magyar hadsereg“ kizárólag magyar adminisztráció alá kerül s berendezzük a magyar önálló vámterületet; — óh nem, ilyenről Bánffy báró nem is álmodozik.

Azok a fennen hirdetett előkészületek a nemzet önálló jogainak érvényesítésére nem állnak egyébből, mint néhány törvényjavaslatból, a melyek szerint a közös had-

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Két bicikli meg egy rendőr.

Sebők fiskális vál a feleségétől.

Kedden délután dolgom akadt egy uribernél, de őt magát nem találtam otthon, csak a kisasszony leányát, egy nagyon szép, de nagyon kíváncsi, székehajú, tizenhatesztendős naiv kisasszonykát, ki maga a viruló, ártatlan ifjuság.

Bolondos dolgokról, a poetákról, troubadurokról, kalpagos, kócsagtollas, csupasz-állu, pici apródokról beszélgettünk. Azokról a csillogó szemű, hosszú fürtű »petite page«-okról, kik zordon, komor tornyu várak nagy szállóiban pirulva vonták egykor félre a nehéz arannyal kivert brokát ajtó-függönyt, ha távozott az urnő, vagy odaültek pici pamlagra, a pihenő delnő lábai elé és kobzokon csodálatosan szép, bus románokat zengtek deli vitéz lovagról és aranyhajú várkisasszonyokról.

A kisasszony egyideig figyelemmel hallgatta az én bolondos, hazug meséimet, melyeket régen olvastam valami kopott könyvből, de egyszerre csak kacagva felugrott helyéről. Láttam, hogy egyre fixsziroz valamit rajtam, de nem néztem oda s mikor megtet-

tem, már későn volt. Kihuzta zsebemből azt a lapot, melynek egy csücskéje kikandikált onnan.

Én elpirultam, igen elpirultam, de ő csak édesen, zengzetesen kacagott, akár egy kis szerelmes madár. Kértem, hogy adja vissza. Nem adta. Elrejtette a háta mögé, szorosán tartotta puha, kívánatos kis kacsoi között. Egy kissé előre hajtotta derekát, fejcskékjét tagadólag, kedvesen rázogatta, mikor utána nyultam, hogy elvegyem. Nem akartam viaskodni vele, mert féltem, hogy megharagszik tán miatta és durvának fog tartani. Az asztal körül keringett, én nyomon követtem őt, de fürgén, gyorsan tört utat magának mindenfelé a nagy fotelok között, nem érhettem utol. Egy nagy kerevet mögé rejtőzve állt meg, szemben velem.

— Kellene, kellene? Azért sem.

— De Iluska . . .

— Nem, nem, azért sem, elébb meg-nézem.

Sokáig ott tartotta kezei között a kiterített lapot, nem pirult el, nem dobta el; kutató, kérdező tekintetén meglátszott, hogy nem érti.

— Mondja csak: mi ez?

— Semmi. Nincs értelme. Két bicikli meg egy rendőr, meg egy végtelen nagy ringó buzakalász tábla, melyre a leáldozó

nap ráhinté egy felhő szegélye mögül aranyos sugarait.

— Furcsa cím: »Kerékpáros csendélet.« Hisz nincs itt egyetlen kerékpározó sem.

— Sajtó hiba, kisasszony. Bizonynyal úgy akarták írni, hogy »Kerékpáros csendélete.« Két ábrándozó, álmodozó üres bicikli, egyik valami szép asszonyé, a másik tán egy kacsiás bajuszu, elegáns fiatalemberé lehet. Most élvezik a szabad természet csendes gyönyörét. A rendőr pedig el fogja vinni, míg a tulajdonosuk érte nem jön. Huj, már öt óra lesz. Isten önnel kisasszony; eljövök később este felé újból, akkorra már itthon lesz a papa is. Isten önnel kisasszony!

Gyorsan loholtam kifelé. No — gondoltam — most alaposan benne voltál az utvesztőben; milyen bajos bizonyos dolgokról az ily ártatlan leánykával beszélgetni, kiknek szívet nem zavarta meg egy férfiú képe sem, ki a szerelemről nem tud többet, mint a kenyérsütséről és kiből idővel mégis olyan tudó asszony lesz, mint a többi.

A kávéház előtt Salók Marci elfogott.

— Mondd csak, igaz?

— Igaz, igaz, mi?

— Azt beszélik, hogy Böske . . .

— Sajnálod ugy-e, hogy nem te adtál rá okot? Az imént hallottam én is, Vér Dini ujságotla.

— Én nem hiszek a rágalmakban.

sereg és külképviselet költségeire a delegációk által megszavazott összegeket a magyar országgyűlés nem fogja egyszerűen beleilleszteni az ország költségvetésébe, hanem maga az országgyűlés fogja azokat megszavazni s az eddigi kvótaarányban a közös kormány rendelkezésére bocsátani. A közgazdasági kiegyezésre vonatkozólag szintén teljes mértékben meg van óva Magyarország önálló intézkedési joga azzal, ha a magyar országgyűlés önállóan kimondja, hogy fentartja ezentúl is Ausztriával a közös vámterületet, a fogyasztási adók kezelésének eddigi módját, arra pedig semmi gondja, hogy ez a közösség Ausztriában hogyan vitetik keresztül, a Reichsrath beleegyezésével vagy császári patenssel, elég ha valahogyan keresztülvitetik.

Hiszen ennél egyszerűbb dolog nincs is a világon s igazán felesleges dolog is volt a hatvanhetes kiegyezés nyélbe ütőtől, holmi alkotmányos garanciákat kötni ki a másik szerződő fél részére. Mi lemondunk állami létünk legfontosabb kellekeiről, a hadseregünk és külképviseletünk-ről való önálló rendelkezésről, mit törődünk hát tovább vele, hogyan intézik ezeket a közös birodalom gondviselő szellemei, elég ha fentartjuk magunknak a jogot ezeknek az intézményeknek a fentartásához szükséges költségeket előteremteni.

Lehetséges ugyan, sőt nagyon valószínű is, hogy a magyar országgyűlés közjogi ellenzéke megfelelkezik azokról a vállveregető dicséretekről, a melyekben a kiegyezési provizorium nyugodt és sima atbocsátásáért részesült és kevésbé méltóságteljes ellenállást fog a Bánffy által tervezett államesiny ellen kifejteni, de ez Bánffyt nem fogja kiközösíteni a kerékvágásból, hisz vannak a kezében eszközök az ellenzék akciójának megbénítására; csak a falra kell festeni a klotúr ördögét s az ellenzék rögtön kapitulál, mint a 16-ik § nál, a saját pártjától meg csak nem fél, mert ha cserben hagyná is egy-két önállóan gondolkozó híve, ott marad

— Igazad van, te szerelmes vagy, bolondulsz utána, de csak úgy távolból, becsületesen. Hanem hát . . .

— Mi hát? kapott a szón Marci.

— No, én ugyan nem tudok semmit, épenséggel semmit. Szervusz, majd máskor, estére a kávéházban vitakozhatsz, ha kedved tartja; ott leszek. — Ennek is hazudtam. Egygyel több, vagy kevesebb, ez már nem igen számít. Mert hát az a Böske veszedelmes szép asszony volt, a szürke fejű, beteges Sebők fiskális pedig csak olyan sajnálatraméltó zörgő csontu váz, a ki mellett az asszonyt sajnálják, ha becsületes . . . De hát bolondul is tetted, az az átkozott két bicikli, az az oka mindennek. Csak az egyik, akármelyik, csak egy lett volna . . .

*

A vén Feszler, a kapzsi uzorás, azt hitte, hogy így lesz legjobb. Sebők Géza nem volt már fiatal, szép sem volt nagyon, hanem megvoltak benne a jó térfi erényei, így hitte, legalább az öreg. Válogathatott volna ugyan az ezred tisztjei közül, megvehette volna akármelyiket a leánya számára. Nem tette; hisz ő nála jobban senki sem gyűlölte ezeket a büszke urakat, de azért pénzt adott nekik kölcsön nagy kamatra és várt türelemmel évekig, míg egyik-másik rongyos három-négy-száz forintot visszafizetett. Apró villogó szemei mindannyiszor vad tűzben lángoltak, ha

még az inkompatibilis bankárok és vállalkozók, a hivatalra aspirálók s a nyugdíjukat élvező hivatalnokok nagy tábora, a mely követni fogja tüskön-bokron át akár a bécsi Reichsrathba is.

Nos, a következőzés majd megmutatja, jól számít-e Bánffy illetéknéppen, mi azonban mégis tamaskodunk benne, hogy ez a számítás is olyan biztosan beüssön.

H i r e k.

Pécs, 1897. november 18.

Spiritizmus nálunk.

Ma bejött a kiadónk a szerkesztőségbe. Közbevetőleg megjegyzem, hogy kiadónk praktikus elme és így impraktikus dolog volt tőle, hogy hónap közepén látogatott meg bennünket.

A »praktikus elme« egy kis lapot lobogtatott kezében.

— Tudja ön, hogy mi ez?

— Igen. Ez lap.

— De milyen lap?

— Nem tudom.

— No hát, ez a Rejtelmes Világ legújabb száma. Spiritizta lap. Nézze ezt a cikket. Tudja mi van benne, hogy Gabányi Árpád egy spiritizta séancot tartott és meginterjúholta Petőfi Sándor, Tompa, Vörösmarty szellemét. Mind versben válaszoltak. Hallgassa csak, mit válaszolt pl. Vörösmarty:

»Lesz majd hajnal, lesz majd reggel,
Feltűnik a napsugár,
Eloszik a vak sötétség,
Világos lesz a határ.«

Kiadónk várt. A hatást várta. Majd ingerülten kérdezte:

— És önnek ez semmi? Hát nem jut eszébe semmi?

— De igen . . . Kérek előleget.

— Óh ön . . . No hát tudja meg, hogy én lapunk fölvirágoztatását várom ettől. Pokoli eszmém támadt. Csinálunk egy séancot és iratunk verseket Petőfivel, meg Arany Jánossal. Ingyen megteszik. Hisz a szellemek olyan jók . . . Minden vasárnap. Eh, mit! Minden nap, uram, minden nap. És hogy unalmas ne legyen, beosztjuk bölesen. Vezércikk Kemény Zsigmondtól, tárcza Eötvös Józseftől . . .

— Talán Jósikától . . .

az erőt, a büszkeséget alázatosan látta meghajolni a görnyedt, vézna alakja előtt. Az ő pénzsóvár, száraz lelke kéjjel fürdött a gyönyörben, sárga arca lázban égett, ha az összevert bokák sarkantyupengése hallatszott ajtaja előtt.

Sebők Géza más, egészen más. Diplomás ember, irodája van és milyen. Keres pénzt, sok pénzt, nagyon sokat és alig költenek. És a kis Böske nem ellenkezett egy cseppet sem, mikor azt mondta neki apja:

— Sebők fiskálisné leszel. Jó dolgod lesz mellette, becsületes ember, ő megbecsül téged, szeretni fog, ő az egyetlen ismerőseim közül, kinek kezeibe bizton teszem pénzemet.

A kis Böske nem értett az egészről semmit, nem felelt rá semmit, csak nézett előre mereven, mintha ott a levegőben szembe állna vele az a kicsi diákgyerek, ki három négy év előtt mindig megvárta őt az utcasarokon, mikor hazafelé jöttek. De aztán mosolyogva megrázta okos fejét, hogy tünjék el a káprázat. Miért is gondolt ő most ép erre a fiúra, hát ki, mi ő neki ez a fiu? Senki, semmi. Hisz alig gondolt máskor rá, miért erőszakoskodik ép most itt? Egy kissé bajosan ment elüzni magától. Minden este megjelent előtte, mikor már az agyában feküdt, mikor Sebők Géza nem ült már mellette.

Hanem a lakodalom után elmaradt, nem zavarta többé s ő is úgy érezte, mint a leg-

— Mondom, hogy Eötvöstől, punktum! Humoros verseket iratunk Aranyval, Petőfivel, Tompával és Vörösmartyval. Mit gondol, elég könnyed humora van Vörösmarty-nak? Azt hiszem, hogy a hazafias versekhez jobban értene. No de mindegy, hasznavehető szellem ő is . . . Nos, mit szól az eszméhez?

— Nagyszerű! Mindjárt meg kellene próbálnunk.

— Helyes. Csakhogy médium kellene.

— Ihol vagyok én.

— Hohó, az nem úgy megy. Hát ha nem alkalmas rá. De várjon. A Rejtelmes világ megírja azt is, hogy milyennek kell a médiumnak lennie. Figyeljen ide:

»A jó médium gyakran látja mozogni a butorokat, hall sajtáságos kopogást, zörgést a falakon és gyakran történnek véle csodálatos dolgok.«

Szemeimben fölragyogott az öröm:

— Kiadó ur. Bizonyisten, én gyakran hallok zörgést a falakon, gyakran látom mozogni a butorokat. Sőt képzelje el, tegnap bementem egy sörcsarnokba. Megebédelttem és sörözni kezdtem. A falak nemsokára mozogni kezdtek és hallottam a sajtáságos zörgést is a butorokban . . . az az megfordítva. Aztán fizetni akartam és képzelje kiadó ur: nem volt pénzem. Akárhogy kerélgéltem is, nem volt! És ilyen csodálatos dolgok gyakran esnek meg velem. Bizony Isten, hogy gyakran.

— Jó, akkor kezdjük meg.

Hát megkezdjük.

A médium fehér lepedőt öltött fel, a szobát besötétítette.

A kiadónk pedig érces hangon szólott.

— Petőfi, alias Petrovics Sándor! Fölkérem önt sziveskedjék lapom számára egy őszi verset írni!

A médium lassan fölállott, imbolygó léptekkel odament az íróasztalhoz, aztán siri hangon szólott:

— . . . Gyalázat, micsoda írószerek! . . .

Kiadónk halálsápadtan rebegte:

— Holnap ujat hozok be.

A szellem megint megszólalt:

— Hallja, párnázott széket ide!

— Meglesz . . . kérem, holnaptól kezdve meglesz . . .

— Aztán tisztességesebb íróasztalt szeressen be és dohányzókészletet. Skandalum! Még gyufa sincs, az asztalon, nemhogy szivar lenne!

— Meglesz . . . kérem alassan . . . meg lesz holnaptól kezdve . . .

több első hetes menyecske, hogy szereti az urát, hogy odaadó hü, jó feleség lesz . . .

*

. . . Grációzen, ügyesen, fűgén ugrott le a gépről. Gyermekek naiv örömmel karolta át férje nyakát, ki ott állt elmerülve a terrasz korlátjára támaszkodva. Kuszált, szétzilált szöke fűrtjei felett kacéran félrebillent egy kissé sapkaja. Gallérja könnyedén röpködött a szellőben; úgy nézett ki így kipirult vérpiros arcú, mint egy égből alászállott angyal. Kopogó léptekkel járt egy-kétszer fel és alá, a fekete harisnyában megfeszültek formás lábikrái. Suhogott rajta a szürke bő bugyogó. Megint megölelte, megsókolta az urát.

Deér György ott varakozott lent szólanul egy kinyitott sárga tea-rózsa szirmait tépdeseve idegesen. Egyik lába rajta pihent a terrasz lépcsőjén és kacagott halkán, gunyosan. Az asszony lecsatolta karcsu derekáról a széles bőrvet. Kivette belőle az óráját. Ránézett Deér Györgyre, kinek arcán rajta ült még a kicsinylő, gunyos mosoly árnya.

— Hát holnap megint kimegyünk?

— Ahogy parancsolja.

— Isten önnel György.

— Kezeit csókolom. — Köszönt Sebők fiskálisnak is, de csak olyan lustán. A kapuból még egyszer visszafordult, a szép asszony mosolyogva intett kezével, aztán bele vetette magát egy nagy kertiszékbe.

A szellem türelmetlenül toppantott lábával.

— De a fűzfántütyülőjét! Most adja, ne holnap.

— Ühm!

Kiadónk fogvacogva nyujtotta át a tiz forintot.

— De most kérem szépen tisztelt szellem ur, írja már meg a verset.

— Hát várjon.

A szellem verejtékes arccal kezdett az íráshoz, legelsőbb egy hatalmas pocát ejtett a papírra, de egy szellemtől várható hidegvérűséggel nyalta föl csakhamar.

Hamar készen lett a verssel és fölolvasta:

Az ősz.

Hull az eső, hull a levél

Itt az ősz.

Kebelemre édes rózsám

Mért nem jössz.

Reménységem mint a madár,

Mint a madár messzi elszáll

Tyuhaja!

A szellem meghajtotta magát és eltűnt a médiummal együtt.

*

Ime, elfogulatlan, tárgyilagos igazsággal írtam le a különös esetet.

Magyarázatokat nem fűztem hozzá, de különben is ez ama tudományos köröknek lesz a feladata, amelyeknek becses figyelmét ez uton hívom fel az esetre.

(No.)

Napirend 1897. november 19-én.

Naptár: péntek, november 19. — Róm kath.: Erzsébet. — Prot.: Erzsébet. — Görög-kel. (nov. 7.) Lázár. — Zsidó: March. 24. — Nap két 6 óra 57 perckor; nyugszik 4 óra 2 perckor. — Hold két éjféltán 14 perckor; nyugszik délután 1 óra 6 perckor.

Időjárás: hőmérséklet 6 Celsius fok meleg; légnyomás 754. — Kilátás: a központi meteorológiai intézet jelzése szerint enyhe, száraz idő várható.

Színház: »Faust«, dráma, 5 felvonásban.

Keresk. és iparkamara ülése d. u. 3 órakor.

— **(A püspöki rezidencia vendége.)** A tegnap esti gyorsvonattal érkezett Pécsre *Lenk Sándor* ur, az Adria biztosító társaság vezértitkára, az új püspök közeli rokona, hogy szétnézzen a püspöki székházban s megtegye előterjesztéseit a püspöknek a berendezésre vonatkozólag. A vendég érkezése előre be-

S a hogy ott ült lihegve, kifáradt testtel a szellős nyári napsugarban, annyi érzés, annyi fantasztikus gondolat keringett szívében, agyában.

Deér mennyi bolondságot sugdosott ma a fülébe. Az uráról is beszélt. igen igen, azt mondta, hogy sajnálja őt, az asszonyt. Az imént meg milyen gunyos volt az arca, mikor férjét nézte. Észrevette, hogy férje tekintete dermedten függ rajta, fölkelte és bement szótlanul a szobába . . .

*

— All heil!

Sebőkne kidugta egy pillanatra fejét az ablaknyíláson.

— Türelem, azonnal készen leszek!

Deér György keresztbefont lábakkal rá támaszkodott gépjére, szinte meglapult a kerek alatt a pneumatik. Aranyzsínosos dressze nyitva állott és alatta a csikos trikó-ing megfeszült domboru, hatalmas mellén. A térdig érő nadrág, a hosszú harisnya ráfeküdt simán izmos lábszáraira. Az eget vizsgálta kémlelve.

Sebők fiskális valahonnan a kertből került elő.

— Szép idő ez ugy-e — szólította meg Deér Györgyöt.

— Valóságos isteni élvezet ilyenkor a gépen ülni.

— Magam is azt tartom, hanem . . . kesernyész ábrázata belerándult, hogy visszatar-

lévén jelentve, egy püspökségi diszhintó ment érte a pályaudvarba s azon jött föl a rezidenciába, a hol megszállott. Beavatottak benne látják az új jószágkormányzót. *Hettyey* Sámuel püspök ma délelőtt tette le az esküt ő felsége kezébe Bécsben, hol 20-áig marad, mely idő alatt a Pazmáneum vendége, a hol évekig volt lelki igazgató. F. hó 20-án visszatér Esztergomba, a hol 22-én, hétfőn, fogadja a pécsi egyházmegye küldöttségét, mely *Dobszay* Antal kanonok vezetése alatt *Pozsgay* József kanonok és papnöveldei igazgató, *Ujváry* Miklós püspöki titkár, *Gundy* Miklós sásdi, *Kelemen* László dr. kurdi és *Horváth* István radikoveci esperesekből áll. Az új pécsi püspök még fölszentelése előtt december első hetében ellátogat Pécsre, megismerkedendő későbbi környezetével; hivatalos bevonulása azonban csak fölszentelése után, valószínűleg a január elején végbemenendő instelláció alkalmával fog megtörténni.

— **(A pécsi Katolikus Kör)** jövő vasárnapi táncmulatsággal egybekötött felolvasó estélye — mint bennünket a rendezőség értesít — nem hat órakor, hanem este 8 órakor kezdődik. Az estélyen *Vajdits* Gyula papnöveldei lelkiigazgató és pápai káplán fog felolvasást tartani »Don Boscó«-ról. Utána a kör dalárdája énekel *Hoffer* Károly igazgatása mellett. Ezután tánc következik.

— **(Pótvásárok.)** A kereskedelemügyi miniszter megengedte, hogy a Somogy vármegye területéhez tartozó Gyöngyösmellék községben a f. évi november hó 4. és 5-ére esett, de elmaradt országos vásár helyett f. évi november hó 17-én; és szintén a Somogy vármegye területéhez tartozó Zala községben a f. évi október hó 4-ére esett, de elmaradt országos vásár helyett f. évi november hó 24-én pótvásár tartassék.

— **(Ováció egy tornatanárnak.)** *Hemmerich* Károly, tornatanárt és a pécsi Tornaegyesület művezetőjét, tegnap este, születésének 54. évfordulója alkalmából, lelkes ovációkban részesítették a Tornaegyesület tagjai. Testületileg keresték fel a közkedvelt torna-

totta a szavakat. Deér György nem sejtette: mit akart mondani.

Nem messze tőlük a szobaleány tartotta az asszony biciklijét.

— Megyünk már, megyünk — kiáltotta ki Sebőkne és másik pillanatban lent volt az udvaron. Egy kis börtört tartott kezében és ezzel vagdalódzott suhogva a levegőben.

— Mehetünk.

— Megállj Böske, nézd csak, elvész a géped száma. Gyorsan Róza, hozzon egy kis spárgát, odaerősítjük addig azzal.

Sebők Géza utánuk bámult a kapuból, mig csak el nem tűntek a fordulónál.

Lassu tempóban haladtak. Az asszony elől, néhány lépésre távolabb Deér György; hanem künn az országuton egymás mellé kerültek és ott kezdte a férfi a beszélgetést, hol tegnap befejezte.

— Nos Böske, mit határozott?

Az asszony hosszan ránézett, de nem szólt egy szót sem.

A »Vigyorgó« csárdánál letértek az utról és befelé tartottak a buzatáblák között.

— Hova megyünk? — kérdé Deér György.

— Jöjjön csak utánam!

A szűk ut kemény volt, akárcsak a makadám. Zajtalanul, lassan suhogva lapult meg rajta a pneumatik, mintha csak ölelkeznek és szerelemről sugdosna a földnek. Jobb- és baloldalt messzire hullámozva terültek el a sár-

tanárt s nevükben *Kohn* Ármin szép beszédben üdvözölte a szeretett művezetőt, átnyujtván az egyesület ajándékát, egy remek babékoszorút, születésnap emlékül. Az ovációnak vége-hossza alig akart lenni az üdvözlés után s az egyesület tagjai az ünnepelettel és családjával együtt később a Heilek-féle vendéglőbe mentek, hol nagy társasvacsorával ülték meg a nevezetes estét. Természetesen, felköszöntők sem hiányoztak s a kedélyes mulatság csak a reggeli órákban ért véget.

— **(Törvényhatósági bizottsági tagválasztás.)** A *Várad* Ferenc lemondásával megüresedett városi törvényhatósági bizottsági tagsági hely betöltésére vonatkozólag a polgármester ma a következő hirdetményt adta ki: Hirdetmény. Melynél fogva Pécs szab. kir. város Hatósága részéről ezennel köztudomásra hozatik, hogy a III-ik választó kerületben *Várad* Ferenc ur leköszönése folytán üresedésbe jött bizottsági tagsági helyre nézve a választás a bizottsági közgyűlés folyó évi 117/13996. szám alatt hozott határozata értelmében folyó évi december hó 5-ik napján fog megtartatni. Mely uttal mihez tartás végett még a következők hozatnak köztudomásra, u. m.: 1-ször. A választás vezetésére: Elnököl: *Kindl* Ferenc ur, helyettes elnökül pedig *Fekete* Mihály ur küldettek ki. 2-szor. Választási helyiség a városi jegyzői hivatal iroda helyisége. 3-szor. Bizottsági tag gyanánt csakis oly egyén választható, a ki az 1896. évi XXI. törvény cikk 23-ik §-ában elősorolt kifogások alá nem esik; választó pedig csakis az lehet, a ki az országgyűlési képviselő választásra jogosultak ez évre érvényes névjegyzékébe felvéve lévén, ezen névjegyzékből a III-ik kerület választója gyanánt az igazoló választmány által igazoltatott. 4-szer. A választási eljárás a mondott napon reggeli 9 órakor kezdődik és délután 4 órakor fejeztetik be. 5-ször. A választók a választási eljárás megnyitásakor a kiküldött elnök mellé maguk közül 4 bizalmi férfit jelölhetnek ki, mely joggal ha élni nem kívánnak, azokat az elnök nevezi ki. 6-szor. Az elnök, a bizalmi férfiak, a hivatalból jelen

guló gabnatáblák egy tagban. A szélén bókoltak, hajlongtak a nehéz kalászkok, vastag, nehéz fejükkel megérintették a földet.

A gáti dűlnél előbb Sebőkne szállt le a gépéről, aztán Deér György. Csend volt körül, csak a kalász-tenger lassu, zizegő zaja hallatszott. Fenn a magasban egy pár fecske keringett csicseregve, nagy íveket rajzoltak le gyors szárnyakon, aztán egymásfelé tartottak: csokolóztak, szerelmeskedtek.

— Nézze csak . . .

— Menjen, szedjen inkább nekem buza- virágot. Nézze itt benn van sok szép.

Nagy kökénybokor húzódott el a gyalogjáró szegelyén. Deér odatámasztá biciklijét, aztán eltűnt a kalászkok között.

— Kakuk, kakuk!

— Merre van György?

— Itt, itt, jöjjön csak Böske, hamar nézze: mit találtam itt?

— Mi az?

— Jöjjön gyorsan, különben elszalad.

— Megyek, megyek . . .

Csend volt körül az uton, a kalász-tenger között, melyre az áldozó nap ráhíntó utolsó sugarait, csak fenn a magasban keringett csicseregve két szerelmes fecske.

*

Döcögve, bukdácsolva jött előbbre *Kapán Márton*, a vén rendőr. A kardját csörtetve

lenni köteles személyek s általában a szavazók a törvény különös oltalma alatt állanak s az elkövetett vétségek szigorúan toroltatnak meg. 7-szer. A III-ik választó kerülethez a következő utcák, illetőleg terek tartoznak u. m.: Anna, Bástya utcák, Boltiv-köz, Irgalmasok, János, József utcák, Kálvária-utca belvárosi része, Kazinczy, Kisfaludy, Kis-Flórián, Király, Lyceum, Majláth, Mária, Megye-utcák, Malom utca belvárosi része, Mór, Nagy-Flórián utcák, Papnövelde-köz, Papnövelde, Percel, utcák, Plébánia-köz, Plébánia-utca, Petrezselyem-utca belvárosi része, Sörház-utca belvárosi része és Széchenyi-tér.

— **(Italmérők megrendszabályozása.)** A belügyminiszter körrendeletileg tudatja, hogy habár az italmérési engedélyt az italmérőktől a pénzügyigazgatóság vonhatja meg, oly esetekben, mikor a közrend teszi ezt szükségessé, a főszolgabírák, illetve a rendőrkapitányok is bezárhatják az italmérési helyiséget.

— **(Jóslás a nappól.)** Mac Doval angol csillagász a napfoltokból jósolja meg, hogy milyen lesz az idő. Most azt jósolta, hogy a tél rendkívül hideg lesz, mert a napfoltok erre engednek következtetni. Szerinte a nyár is hűvösebb lesz a szokottnál. Mac Dovald hosszú évek tapasztalataira alapítja e megfigyelését, a melyről előadást tartott a minap a londoni Royal Meteorological Societyben.

— **(Egy szökevény fegyenc elfogatása.)** Kitért fogást tett a napokban a siklósi csendőrség. Elfogott egy szökevény fegyencet, a ki mióta a fegyházból megszökött, felfegyverkezve csavargott a vidéken és lóköntőnek csapott fel. Megirtuk nemrég, hogy József József szavai lakostól két lovat, Káta Lajostól kocsit és Janka Györgytől lószerszámot s egyéb tárgyat loptak el ismeretlen tettesek. Ezek nyomozása közben vezette a csendőroket a jó szerencse a szökevény fegyenc nyomába, a kiből nemcsak a lopás tettesét, de egy másik lólopás elkövetőjét is letartóztatták. A szlavon határon levő Páka községben

huzta maga után s ha elfeledte kirugni a lábával, hát ilyenkor mindig egyet bukácsolt. A sapkája egy kissé csurgóra állott. Félig leégett virsziniát rácsált fogai között büszkén. A szemei egy kissé tűzben égtek, meglátszott rajta, hogy nincs egészen tisztában a világ sorjával. Mikor egyet bukott, olyankor mindig elkerítette úgy istenesen, nem hagyta ki az ajtón álló szt. Pétert se.

A »Vigyorgó« csárda mellett, ott a hol a dülöt már véget ér és az országútra fut, majdnem nekiment Sebők fiskálisnak, ki elmélyedve sétált ki az erdő irányába.

— Alázatos szolgálja nagyságos ur.

— Mit visz Márton?

— Hát ezt az istentelen két fura masinát. Ott leltem a gáti dülő végében, elviszem magammal, gondoltam, mert a gazdái benn mulathatnak valahol a tilosban. Minálunk majd inkább megtalálják, mert még valaki elgalapírozhatott volna velük.

Sebők fiskális fakó, szintelen arca mintha duzzadni, kövéredni kezdett volna vöröses pirban. Szürke szemei merően kidülledtek a mély üregekből. Gyorsan, szabálytalanul libeggett, az izzadság kiült a homlokára, idegesen remegő kézzel törülgette. Lefogta szempilláit, mintha fénytől kápráznék szeme, pedig már szürkülni kezdett. Egyszerre csak elfogta a köhögés. Káromkodott és fogait csikorgatta ökölbe szorított csontos markával.

lakó öreg Varga Józsefnél ugyanis rátaláltak a szavai lovakra s ekkor kitért, hogy a lóköntő senki más, mint az öregnek hasonlónevű fia, a ki a mitrovicai törvényszék fegyházából megszökövén, azóta folyton veszélyeztette a köz- és vagyonbiztonságot a vidéken. Cinkosa volt neki egy asszony, Palkó Ferencné Borka Julis, a kivel együtt járt kirándulásaira. Petrovics István, Város községbeli lakostól is elhajtottak két 300 forint értékű lovat s ezeket is megtalálták öreg Varga Józsefnél az istállóban. Természetesen, letartóztatták nyomban az orgazda apát, valamint az asszonyt is, a lóköntő szökevény fegyencet pedig megvasalva kísérték be a siklósi járásbiróság börtönébe.

— **(Leégett házak.)** Harasztiban két ház lett a tűz martaléka a minap. Musch János háza padlásán támadt a tűz, melyet nem bírtak lokalizálni, úgy, hogy nemcsak ezt a házat pusztította el, de átesapott Piski János házára is és annak tetőzete szintén leégett. A tűz által okozott kár 650 forintot tesz ki, mivel azonban a leégett házak biztosítva voltak, a kár nagyrésztben megtérül. Jakab József, nagyharsányi lakosnak pedig a s ölejében levő présháza égett le. Ez nem volt biztosítva, de a kár csekély, mivel a leégett présház nem sokat ért. A vizsgálatot a tüzek keletkezési okának megállapítása végett megtartották, de egyik esetben sem lehetett kipuhatolni, hogy a tűz miből keletkezett.

— **(Kitiltott lapok.)** A belügyminiszter ismét több államellenes irányu külföldi lapot tiltott ki az országból. A kitiltott újságok: a Belgrádban megjelenő »Hatanic«, »Beogradszke opstinszki« és »Szrpszki Preg led Boszne i Hercegovine« továbbá a Berlinben megjelenő »Neues Leben« című újság. A belügyminiszter kitiltó rendelete alapján a kereskedelmi miniszter ezektől az újságoktól a postai szállítás kedvezményét a magyar korona országainak egész területére megvonta.

— **(Éva almája.)** Ádám apánkat Éva almája miatt üzték ki a paradicsomból; Tóth Simon József, szegzárdi illetőségű csavargó pe-

— Rossz betegség a köhögés, tudom. rajtam is erőt vesz sokszor és nem akar megszűnni órahosszat.

— Rossz, nagyon rossz, — válaszolta Sebők tétován — hanem már elmúlt. Majd egy kis bor elállítja egészen. Jöjjön Márton, igyék maga is egy pohárral.

— Köszönöm nagyságos uram, nekem már ma elég volt.

— Egy pohárral csak elbir még.

Megindultak a csárda felé. A gépeket odatámasztotta Kappan az ajtó mellé, de Sebők előbb lopva, vigyázva leszakította a nő gépről a számot.

S sötétedni kezdett. Kappan kifáradtan a sok ivástól, almosan hajtotta fejét az asztalra és ekkor Sebők szép lassan, lopva kisonfordált a korcsmából. A női gépet magával cipelte be a csárda udvarára és ott a trágya mély gödrébe csuszta le lassan, csöndesen. Egyet loccsant csak, de nem látszott belőle ki semmi; elnyelte a piszkos lé egészen. Aztán sietve megindult betelé a városnak.

E nap óta beszélnek, hogy Sebők fiskális vál a feleségétől; de én ezt így még sem merem elmondani kedden délután annak a nagyon szép, de nagyon kíváncsi szökehadju tizenhatesztendősnai kisasszonykának, ki maga a viruló ártatlan ifjuság.

Salgó Sándor.

dig szintén az alma miatt került be a börtönbe. Ő egyszerre két Évának az almáját megkivánta és zsákszámba lopta el azt. Ifju Ellendi Jánosné és Vinc Józsefné a károsok, a kiktől a tolvaj csavargó 3 zsák almát ellopott, a mi megért vagy kilenc forintot. A lopásról jelentést tettek az illetők a mohácsi csendőrségnek, a mikor is a tolvajt hamarosan elfogták, még mielőtt a zsákmányon tuladhatott volna. Így kár ugyan nincs, de azért a tolvaj csavargó most a mohácsi járásbiróság börtönében ül.

— **(A halál küszöbén.)** Müller Imre, pincemunkás Oblath borkereskedőnél, ma délután hirtelen rosszul lett s Ludvig Ferenc dr. városi tisztiorvos megvizsgálván, Kovács Antal ügyeletes rendőrbiztos beszállította a kórházba, ahol most élethalál közt lebeg, mert a mértéktelen szesz élvezése miatt reményt nem fűznek életbenmaradásához.

— **(Hivatalvizsgálat.)** Báró Fejérváry Imre dr. főispán ma délután a városházán megjelent és ott a városi árvaszéknél hivatalvizsgálatot tartott.

— **(A papucsűös.)** Vavezina Antal, illocskai lakos, a napokban kétségbeesve jelentette a csendőrségnek, hogy mikor Maiss községből hazafelé tartott, előtte ismeretlen utonállók megtámadták és tíz forint készpénzt elraboltak. A nyomozást — természetesen — azonnal megindította a csendőrség, de ennek során furcsán derült ki az igazság. Ugyanis a maissi korcsmáros igazolta, hogy látott a panaszosnál tíz forintot, de az azt nem is vitte el a korcsmából, hanem bizony az utolsó krajcárig elmulatta. A jámbor Vavezina Antal látván ekkor, hogy turpissága kiderült, maga is bevallotta, hogy koholta az egész rablási históriát s ezt azért tette, mert félt a feleségétől. A felesége ugyanis kardos egy asszony, a ki bizonyára jól elverte volna, ha azzal megy haza, hogy a pénzt elmulatta. Jobbnak látta hát kieszelni a rablási históriát, a mely ugyan még sem sikerült és így nem menti meg a felesége haragjától. Sőt most már újabb bajba is keverte, mert hatósági közeg felrevezetése miatt feljelentették a bíróságnak.

— **(Mire jó a Frankl Mór?)** A fejszámoló, aki most újra felmerült a látóhatáron, nemrégiben egy előkelő budapesti vendéglő éttermében produkálta magát kisebb társaság előtt. A társaság egyik csinos női tagja felkérte Frankl Mórict, számítsa ki neki, milyen napon született, hány napot, hány órát, hány percet és hány másodpercet élt eddig? És megmondta a születési évét és napját: 1879. január 5.

— Frankl Mórict elgondolkozott, gyorsan számolt és kimondta:

— Nagysád pénteken született.

— Nem igaz, — felelte a fiatal hölgy — mert bizonyosan tudom, hogy szerdai napon születtem.

Frankl Mórict újból számolt és újból kijelentette:

— Péntek . . . nem lehet más, csak péntek.

— Én pedig megesküszöm, hogy szerda volt . . .

— Akkor az nem lehet másként, mint hogy nagysád két esztendővel kevesebbet vallott be.

És a fiatal hölgy pirulva vallotta meg, hogy csakugyan 1877-ben született.

— **(Szállás a szénaboglyában.)** A csavargók így tél elején szénaboglyákban huzzák meg magukat. Kint a mezőn egy-egy kazal belsejét kivájják és jó tágas vackot csinálnak benne úgy, hogy akár hárman-négyen is elfeküdhetnek ott. Az ilyen csavargótanyának két kijárata van s a ki nem ismeri a fortélyát, könnyen elszalasztja a benne lakót, a ki az egyik kijáráson eltűnik, míg a másikon lesi üldözője. Rendőrségünk rendszeren körülveszi az ily tanyát s így csipi el a lakóit. Az éjjel is ilyen szénakazalban fogták el *Kaiser* Henrik, ismert csavargót, akit most ki fognak toloncolni a városból.

— **(Macska nyulbőrben.)** A rossz viccek szerint a vendéglősök mindig találva érzik magukat, a mikor a macska és a nyul között bizonyos összefüggést keresnek. A rossz viccek arra céloznak, hogy a nyul és a macska között levő fajrokonságot a vendéglősök gyakran fölhasználják arra, hogy házi cirmosaik valamelyikét nyulpecsenyének szolgálják föl. Az az eset, amely az alábbiakban egybehozza a nyulat és a macskát, nem az említett vendéglősökre szól. Egy kovácsinas sikerült tréfája ez s talán annyiban mégis a vendéglősök iránt való malícia volt a kovácsinastól, hogy a nyulat nem valami mással, hanem a macskával kombinálta össze. Szentlőrincen — mint levelezőnk írja — tegnapelőtt este *Karaj Ferenc* kovács udvarán nagy föltűnést keltett egy furcsa állat. Az állat nyul formájú volt, de a kutyák elől, amelyek őtet üldözték, nem kereste a futást, hanem erélyesen és a nyu-

laktól szokatlan módon védte magát ellenük. A kutyák lármájára nagy tömeg futott össze, amelynek sikerült a furcsa nyulat letartóztatni. Akkor aztán valami furcsát konstatáltak: a nyul ugyanis — macska volt, nyuljelmezben. Ez a jelmez okozta üldöztetését és ebbe — a mint később kiderült, a kovács inasa huncutságból bujtatta a megszorult cirmost. Kár, hogy a huncutság és a vice csak félig sikerült, — mikor a másik felét olyan könnyű hozzágondolni . . . Mert mi lehet ez más, mint hogy: A nyul menekül tovább. Egy vendéglős előtt fut el, a ki észreveszi, befut a szobába, lekapja a puskáját és a nyulat lelövi. A mikor odamegy és meglátja, hogy bakot, illetve macskát lőtt, így szól:

— Egyszer akarjak én becsületes lenni . . . és akkor is macskát lövök!

— **(Pincebetörések.)** Kisharsányban a napokban egymásután négy pincebetörés is volt. Először *Hajdu József* pincéjébe törtek be eddig még ismeretlen tettesek s onnan tizenhét forint értékű bort loptak el. Azután *Szekeres János* pincéjét látogatták meg s ott tizennégy forint értékű zsákmányra tettek szert. Majd *Nagy Kovács István* pincéjébe hatoltak be; itt meg nyolc forint értékű tárgyat szedtek össze. Az utolsó helyen, *Iványi Ferenc* pincéjében, nem kedvezett nekik a szerencse, mert alig találtak valami elvinni valót. Az ismeretlen betörők kézrekerítése végett megindult a nyomozás.

— **(Ludhusra éheztek.)** Özvegy *Wittenberger* Miksáné, lapáncsai lakosnőnek,

négy jó kövérre hizott ludja volt otthon az udvarban. Tartogatta őket, hogy majd sorban pecsenyét fog belőlük csinálni, hanem hát valaki megakadályozta ebben a jó gusztusra valló szándékában. Mert egy reggel azt látta az özvegy, hogy nem látja a ludjait sehol és szomorúan konstatálta, hogy az éjszaka leple alatt elemelték azokat. Most keresik a tolvajokat, a kik hogy nem fizetik-e meg drágán a ludhust, azt a jövő fogja megmutatni.

— **(Van a golyónak esze.)** Megesik az sok fiatal emberrel, hogy belemerül az élet gyönyöreibe, no meg az adósságokba is, s mikor ezekben nyakig uszik, amazokat pedig még jobban megkedveli, akkor közbejön egy akadály és előáll a szigorú való, hogy a régi jó életnek vége, mert nincs többé hitel, nincs többé mulatság. A legtöbben belenyugszanak ebbe és élnek tovább úgy, a hogy tudnak; egy-egy csökönyös lélek azonban inkább meg akar halni, semhogy a megváltozott körülményekhez szabja az élete rendjét. És a golyóhoz folyamodnak. Azonban — különösen ilyen esetekben — van a golyónak esze és félremegy, még ha, a mi hihetetlen, a szívnek irányítják is. Egy ilyen meghiusult öngyilkossági eset történt most nálunk. A golyónak itt is voltmagához való esze s csak könnyű sebet ejtett az öngyilkosjelöltön s nem tett kárt az életében.

— **(Álkulcsos tolvaj.)** A mohácsi szigeten lakik *Horváth János*, ki mikor munkájára megy, lakását gondosan be szokta zárni, nehogy valamit ellopjanak onnan. Ha-

magához téged is. Beszéltél-e másként az én anyámról, mint a keserűség és a megvetés hangján? Várhatod-e ilyenek után, hogy gyermeked szeretetét megnyerhessed, még ha százszor az édes apám vagy is?

Büszkén, dacosan és kihívóan állt előtte a leány, akit a napsugár ragyogott körül. Egyetlen vonása sem hasonlított azéhoz a férféhoz, aki a széken ült előtte.

Stanton Miles tudta, hogy amit a lánya mondott, az mind igaz. Nagyon iparkodott azon, hogy ezt a leányt még gyermekkorában megszeresse. Gyöngéd és nemes volt a szíve, de ez nem sikerült neki, mintha valami legyőzhetetlen akadály merült volna fel köztük. Minden évben jobban-jobban elhidegültek egymástól.

Néhány pillanat alatt *Stanton Miles* újra átélte azt a fiatalkori botlását, mely átka volt az életének. Mialatt a lánya szenvedélyes arcát nézte, megelevenedett előtte megint a régi történet.

Keservesen teljesedett be rajta az a régi közmondás, hogy a szerelem vak és nem akar látni. Még diák volt s fiatalágának minden örömét élvezte, mikor azt a gyönyörű teremtetést megpillantotta, aki az egész életét megkeserítette. Fiatal és tapasztalatlan diák volt. Azt hitte, hogy az az igazi szerelem, amely szívében feltámadt a szép ismeretlen hölgy iránt, akit egy napon egyedül és elhagyottan látott meg az egyetem előtt.

Azt se kérdezte, kicsoda-micsoda, honnan jött, hova megy, annyira megszerette a sötét, álmodozó szeméit. Ez a tüneményes szépség lázba hozta az egész várost. Számos diák beléje szeretett. *Stanton Miles* a többiek közül a legcsinosabb és a leggazdagabb, azt hitte, hogy

Léna mérgesen dobta félre a himzést.

— Természetesen örvendek, ha láthatlak — felelte aztán egykedvűen. De azt talán csak nem kívánod tőlem, úgy ugráljak körülöttem, mint valami virgonc kölyökleány. Vedd egyszer már bevezetett dolognak, hogy nagyon örvendek, de be fogod látni, mily balgaság tőled az, hogy a közönséges emberek szokásait követed.

Stanton Miles boszankodva harapott az ajakába. Mint ez beteges embereknél gyakran előfordul, nagyon izgatott hangulatban volt.

— Éppen te vagy az, aki kényszerítesz arra, hogy a szobáim csöndjébe temetkezzem, s távol legyek a lármas emberektől, akikkel te megtöltöd az egész házat — kiáltotta boszusan. Éppen azért tértem vissza a kastélyba, hogy a nyugalmat és békességet föltaaláljam. De hát ez nem lehetséges.

— Nem az én hibám — vágott közbe Léna. Mért nem jössz a vendégek közé? Nekem sejtelmem sem volt, hogy ők terhedre lesznek.

— Te azt hiszed, hogy nem látom és nem hallom azokat az embereket, akikkel te megtöltöd a házat, azért talán, mert nem keveredem a társaságukba? Már a saját kertemben sem találok olyan helyet, ahol nyugodtan és háborítatlanul pihenhetnék. Szeretem a csöndes estétet, te pedig ilyenkor lármas mulatságokat rendezel, s e miatt még aludni sem tudok. Nappal folyton tart a jövés-ménés, a lárma, a muzsika. Még nyugodt pillanatom sincsen. De most megmondom neked, hogy ez tovább nem tarthat így. Még én vagyok e kastély ura, s amíg én élek, addig azt akarom, hogy minden az én tetszésem szerint történjék. Ha meghalok, akkor tehetsz, amit akarsz.

nem hát mégis meglopta a napokban valami jómadár, a ki álkulcsal felnyitotta a bezárt lakásajtót és elemelte onnan Horváthnak tizenöt forintos ezüst zsebóráját. Mikor a káros hazatért, becsukva volt ugyan a lakása ajtaja, de mivel az óra hiányzott, kitűnt, hogy álkulcsal nyitották fel az ajtót, hogy ellop-hassák, a mi elvihető akad. A csendőrség megindította a nyomozást az álkulcsos tolvaj után.

— **(A kis dezentor.)** Tegnap este a rendőrségnek ismét egy iskolásfiú eltűnését jelentették. A kis nyolcéves Kovács János az illető, a kit tegnap reggel — szokás szerint — elbocsájtott az anyja az iskolába, ő azonban feléje se nézett az iskola tájékának, hanem egész napon át csavargott. Gyerekpajtásainak, a kik látták, azt mondta, hogy nemcsak nem megy iskolába, de még haza sem megy többet, hanem nekiveszi az útját a világnak. És csakugyan nem tért haza éjszákára sem s most kereshetik, a meddig meg nem találják.

— **(Pezsgő statisztika.)** Egy angol lap érdekes adatokat közöl a pezsgőről és ezekből az adatokból kitűnik, hogy a pezsgő hivi nyugodtan tekinthetnek a jövőbe, mert egyhamar nem lesz szükség pezsgőben. Nem mintha az ideai szüret magában véve valami örvendetes eredménnyel járt volna; nem, a szüret inkább szomorúan ütött ki úgy mennyiség, mint minőség tekintetében. Ez különben nem is igen meglepő dolog, mert 1893 óta még egyszer se volt igazán jó szüret. Ami a

pezsgő barátainak minden aggodalmát elosz-lathatja, az a határozott tény, hogy minden-felé nagy pezsgő készletek vannak raktáron, melyek beláthatatlan időig csillapítani tudják a pezsgő barátainak szomjuságát. A pezsgő-szólót Franciaországban a Marne-departement-ban 40.000 acre földön művelik és körülbelül 25.000 ember van termelésével elfoglalva. A szőlő gondozása nagyon bonyolult művelet. Ime egy példa is megvilágítja ezt. A legtöbb szőlőben fekete szőlő terem: hogy fehér bort csinálhassanak belőle, egyik szemet a másik után ki kell hámozni a burkából, hogy a szőlő héja meg ne fesse a szőlő nedvét. A szőlő gyakran egy évig is nagy hordókban marad, két évig üvegben fekszik és e hosszú idő el-telte után ismét a legfontosabb műveletek egyike kezdődik meg: a bort megszabadítják a fene-kére leülledett salaktól és sárgacukorból nyert likörrel s kevés konyakkal keverik. A keverés aszerint történik, hogy milyen az iz-lése ama vidék lakosságának, ahová a pezsgőt küldik. Oroszország számára igen sok cukrot kevernek bele, azután következik Franciaor-szág, Németország és Angolország; a legke-vesebb cukor kell Észak-Amerikának, ahol tudvalevőleg a pezsgőt asztali bornak használ-ják. Az Angolországba kerülő pezsgőbe nagyon kevés likört tesznek. Mielőtt a pezsgő keres-kedésbe kerül, addig legalább 150 kézen for-dul meg és három évig fekszik a pincében. Az egész Marnedepartementben az utolsó harminc év alatt állag 400,000 hekt. pezsgőt készítettek. A pezsgőkereskedés a legélénkebb volt 1895.

áprilistól egészen 1896 áprilisig, tudniillik 24,032, 085 üveg. A legutóbbi negyedszázad statisztikájából kiderül, hogy a pezsgőkeres-kedésre a legkedvezőtlenebb idő a német-francia háboru ideje volt. Az utolsó tizenöt év alatt a Franciaországból való kivitel körülbelül ugyanegy maradt és magában Franciaország-ban megháromszorozódott a fogyasztás. A leg-jobb vevők közé tartozik Angolország. Oda 1896-ban 650,000 tucat üveget vittek. A most készletben levő pezsgő 111,000,000 üvegre rug. E számban nincs semmi csodálatos, ha meg-gondoljuk, hogy egyetlenegy cég 12 millió üveg pezsgőt tett raktárra egy nyolc angol mértföld hosszú földalatti helyiségben. Szóval a pezsgő barátainak nem kell félniök: van pezsgő bő-ven, csak pénz legyen a megvételéhez!

Művészet, irodalom.

○ **Szultán.** Verő György kellemes ze-néjü operettje tegnap este meglehetősen fél-házat hozott össze. Az előadás sok tekintetben az ujdonság ígérével bírt, tekintve, hogy a szereplők nagy részét most láttuk először sze-repeikben. Leopold Franciska adta a cimsze-repet. Az ő Szelim szultánja játékdolgaiban semmiben sem különbözött az operettprima-donnák sablonos alakításától — miben csak *Liget* Mari szultánja képez dicséretes kivé-telt — ének dolgaiban azonban mesze fölül-haladta mindannyit. Leopold Franciska köny-nyedén, az énekiskola és a technika összes

Léna, akit boszantott ez az erélyes hang, meglepet-ten nézett föl.

— Nos én annyit mondhatok, hogy nem kárho-ztathatom magam egészen nyárspolgárius életre, csupán azért, mivel te öreg vagy az ifjuság örömeire — kiál-totta dacosan. Ilyesmit ne is kívánj tőlem. Ez is kegyet-lenség és durvaság tőled.

— Léna! — kiáltotta Stanton Miles izgatottságát eltitkolva, mialatt nemes vonásai elhalványultak. Szót se többet!

Léna a fejét dacosan kapta hátra. Ha a szenvedé-lyes természetének elevenére tapintottak, éppen oly lehe-tetlenség volt birni vele, mint mikor elkényeztetett, zabo-lázatlan gyermek volt.

— Más ember, aki olyan gazdag, mint te, a leányát a saisonra Londonba vitte volna. Te pedig arra kény-szeritesz, hogy a legszebb hónapokat itt töltssem el a földek közt. Ha meghalsz, felgyujtatom ezt a rongyos fészket.

— Léna! Az ilyen beszédet nem tűröm el olyan gyermektől, aki legalább is engedelmisséggel tartozik ne-kem, habár nem is szeret. Még nem vagy a Stanton-kas-tély örökösneje, de talán nem is leszel az soha. Ha el-gondolom, hogy te ezt a pompás paradicsomot, mely büszkeségét képezte elődeimnek, sivataggá akarod változ-tatni, istenemre mondom, szívesebben ajándékoznám akár-melyik idegennek.

Nem jelentettek-e valamit ezek a jószavak? Ő nem is sejtette, hogy e szavak az életében forduló pontot jelentenek.

— Én a te egyetlen gyermeked vagyok — mondta

Léna fennhéjázó hangon — a születési jogomat nem ra-bolhatod el. Mig te itt vagy, addig kénytelen vagyok az akaratomnak alávetni az enyémet, de hál' istennek, ez nem fog sokáig tartani s nemsokára itt lesz az ideje annak, hogy azt teszek, amit akarok. Mert hát örökké csak nem élhet az ember.

— Hál' istennek, nem sokára itt lesz az ideje an-nak, hogy azt teszek, amit akarok — ismételte halkán Stanton Miles az imént elhangzott szavakat, melyeknek mindegyike mérgezett törként dőfődött a szívébe. Tehát ennyire várod már a halálot? — kiáltotta magánki-vül. No de jobbat nem is várhatok az olyan anya leá-nyától.

Nem akarta e szavakat kimondani, de ő kényszer-itette rá fennhéjázó, kihívó modorával, hideg szépségé-vel, mely atyját az életének egyik legnagyobb és keser-vesebb botlására emlékeztette.

Mig ő ott állt és a leánya hideg arcát nézte, mintha nem a jóságos és barátságos Stanton Miles lett volna, mint ahogyan őt mindnyájan ismerték a környéken a jótéteményeiről. Szenvédélyes keserűség látszott ki a sze-meiből. A leánynak az arcán se a fájdalomnak, se a meghatottságnak nem látszott a nyoma.

— Neked jogod van, hogy így beszélj! — kiál-totta a leány megvetőleg. Én a gyermeked vagyok ugyan, de szeretetet ne várj tőlem. Hát nem megmondta-e ne-kem ezerszer is, hogy az édes anyámat nem szereted? Ez esetben pedig annak az asszonynak a gyermekét sem szeretheted. Hát nem mindig az aranyszőke asszonyt és az ő gyermekét sirattad-e, akiket elveszítettél? És nem mindig azt panasztad, hogy az isten mért nem vett

ismereteivel birván, szinte játszva énekelte meg énekszámait s a Roxelane-keringőben brilláns bravurral ra gyogtatta hangjának összes szépségeit. Határozottan nagy sikere volt *Réthi* Lina Roxelanejának, a ki szinte bámulatra ragadta a hallgatóságot tisztán csengő, szépterjedelmű hangjával és eleven sikkes játékaival. Kapott is nyílt színen két ízben is tapsot az élvezetért, melyet előadása nyújtott. *Delli* Lajos játszotta Alit. Az igyekezetet el kell nálla ismernünk; azonban az ő Alija cirkusza való figura volt különben, a mi csak még inkább felidézte Polgár régi jó főunuchját. Így járt *Borbély* is bimbasi basával, a ki se Borosst, se Dezsérit nem tudta utólni, a kik e szerepet tavaly, illetve harmadéve nálunk olyan közkedvelté tették. *Némethy* Gizella Deliája sem volt szerencsés, mert a fogoly görög hölgyet nagyon is jókedvűen adta, ami csak ellenszenvenessé tette az operett e különben rokonszenvet keltő alakját. *Perényi* es *Erdélyi* a régi jók voltak. (←)

○ **Ötven előadás.** A holnapi előadás lesz e szezonban az ötvenedik előadás. Ez alkalomból érdekes az eddigi ötven előadás műsorát áttekinteni, a mikor is mindenek előtt konstatáljuk, hogy nyolc új darabot láttunk ez idő alatt, premiérje levén a »Trilby«-nek, »Szabadulás«-nak, »Kék asszony«-nak, »Leszámlás«-nak, »Mária-bátyja«-nak, »Gabi-villá«-nak, »Virágcsata«-nak és a »Léthe vize«-nek. Érdekes reprizek voltak a »Richelieu párbajai«, »Tosca« és »Elektra« előadásai. A nyolc új darab közül 1 dráma, 2 vígjáték, 1 bohózat, 2 népszínmű és 2 operett. Népszínmű-előadás volt 5, drámai 8, operette 18, vígjáték 9, színmű 3, bohózat 3, tragédia 3 és opera 1, a »Cremonai hegedű«. Az operett uralta hát a tért s utána legtöbb vígjáték került színre, a mihez járul a 3 bohózat előadása is. Az operai előadástól eltekintve legkevesebb volt a komoly színmű előadása, de a drámai előadások szép számban voltak, a mit maga a négy »Trilby«-előadás emelt. A népszínműveket nem kultiválták most sem eléggé, sőt a 6 vasárnap délutáni előadáson is csak egyszer került színre népszínmű. Meg sem ismételték egyet sem, míg az operettek közül a »Kék asszony« 4, a »Virágcsata« 3 és a »Gerolsteini nagyhercegnő« 2 előadást ért meg; továbbá kétszer ment a »Nagyon szép asszony«, a »Szabadulás« és a »Léthe vize«, sőt a »Trilby« az ötödik előadást is megérte vasárnap délutáni publikum előtt.

○ **Salvini Pécssett.** F. hó 22-én érkezik Salvini társulatával Pécsre, a hol vendégszereplése 3 előadásra terjed. Salvini jelenlegi körútjában a magyar nemzet iránti hálájának és tiszteletének akar kifejezést adni az által, hogy drámairodalmunk egyik legkiválóbb alkotását »*Bánk Bán*«-t olaszul adja elő. Salvini nagy költségek árán fordította le a darabot és szerezte be a szükséges öltözékeket s azt hazánkban kívül Olaszországban, legutóbb pedig Belgrádban mutatta be, a hol fényes sikere volt. Salvininek eme előzékenységére felhívjuk jogakadémiánk lelkes ifjuságának figyelmét, a kik mint minden alkalommal, bizonyára most is hazafias kötelességüknek fogják ismerni a magyar vendégszeretet és lovagias érzelmeknek tolmácsolói lesznek a nagy olasz művész-szel szemben.

Törvénytörések.

§ **Az öngyilkos rab ügye.** Nagy port vert fel Pécssett annak idején egy halállal végződő verekedés, melyben a főszerepet *Mathievics* István játszotta, az áldozat pedig *Sórics* Márton volt. *Mathievics*et ezért jogerősen elítélte a bíróság s az a pécsi kir. ügyészség fogházában állta büntetését, mikor egy reggelre cellája ajtaján felakasztva, holtan találtak rá. Öngyilkos lett azért, mert perujítással élt, de ezt a perujítást a bíróság visszautasította. Ebből a perujításból származott egy hamis tanúzásai bűnper, melyben tegnap délután tartotta meg a végtárgyalást a pécsi kir. törvénytörések-*Mathievics*, mikor elítélték, magához kérte védő ügyvédét, dr. *Kereky* Mihályt s három tanut nevezett meg előtte, kiknek vallomására támaszkodva, perujításra kérte a védőt. Az meg is tette a perujítást, azonban kitűnt, hogy a hivatkozott tanuk semmit sem tudnak az ügyben. Kevéssel utóbb a rab nővére, *Mathievics* Anka férj. *Cirkusz* Antalné elment *Kereky* ügyvédhez és újabb két tanura, *Szentendrei* József és *Hajdu* Józsefné szül. *Tóth* Katalinra hivatkozott, kik tudják, hogy az ő bátyja ott sem volt a helyszínen, midőn *Sórics* Márton halálos sérülését kapta, hanem igenis ott volt *Horváth* Lajos és ez okozta az áldozat halálát. A védő ekkor cvatosságából külön-külön előre meghallgatta a hivatkozott két tanut; figyelmeztette őket, hogy vallomásukra meg is kell esküdniök, s hogy, ha nem tudnak igazat vallani, még most mondják meg, ne keverjék bajba a testvéreért mindenre képes *Mathievics* Ankát. A tanuk azonban vallottak, mint a karikacsapás s így megindult a perujítási processzus. A két tanu a vizsgálóbíró előtti első kihallgatáson szépen vallott; de a második kihallgatáson megbicsakoltak és előadták, hogy *Mathievics* Anka 25—25 forintot ígért nekik, ha a testvére javára vallanak. Ekkor a perujítást megint elvetették; *Mathievics* István erről értesülve, felakasztotta magát, *Mathievics* Anka ellen pedig megindították a büntető eljárást hamis tanúzásra rábírás miatt.

A tegnap délután megtartott végtárgyalás izgalmaiban nem volt hiány nélkül. A vádlott asszony mindent tagadott; erősítette most is, hogy testvére ártatlanul szenvedett és ártatlanul halt meg. A két tanu azonban egybehangzóan ellene vallott s elmondták, hogy ők mit sem tudtak az egész esetről s csak a vádlott rábeszélése folytán akartak tanuskodni, persze hamisan. A vádlott védője, *Kereky* Mihály dr. lett volna; de a közvádoló indítványára őt is mint tanut hallgatták ki s a vádlott más védőt nem kérvén, védő nélkül tartották meg a bizonyítási eljárást, melynek s a két tanunak esküvel erősített vallomása alapján *Mathievics* Ankát a bíróság hamis tanúzásra rábírás miatt hathónapi börtönre ítélte. Az elítélt enyhítésért, a közvádoló sulyosbításért telebbezett.

TÁVIRATOK.

— **A renitens Fiume.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) A fiumei kérdés rendezésére összehírott ankett elmarad, mert az értekezlet összes fiumei tagjai, az egy Kurandának, az »Adria«

tengerhajózási részvénytársaság vezérigazgatójának kivételével, visszaküldötték meghívóikat. Most a kormány a magyar törvényeket Fiume meghallgatása nélkül fogja Fiumében életbeléptetni.

— **Konfliktus Törökországgal.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) A szultán még tegnap éjjelig nagyon harcias hangulatban volt s nem akarta Brazzafoli Lloyd-ügynök bántalmazásáért, aki merzinai ügyvivőnk is volt, továbbá a monarchia zászlójának megsértéséért az elégtételt megadni. Konstantinápolyban már általános volt a konsternáció, végre éjjel után tudtára adta a szultán Calice báró nagykövetünknek, hogy megadja a kívánt elégtételt. Most csak attól tartanak, hogy a Merzina előtt állomásozó két hadihajónk nem kapja meg kellő időben a visszahívási parancsot és így a vett utasítás értelmében a »Wien« és »Franz Joseph« hadihajók már el is kezdték esetleg Merzina bombázását.

— **Vasuti karamból.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Pilzennél egy személyvonat belement egy mozdonyba. Négy kocsis és tizennégy utas megsérült, köztük Bondy budapesti cognac-ügynök.

— **A Dreyfuss-ügy.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) A Dreyfuss-ügyben a katonai bíróság elkezdte a vizsgálatot Esterházy Walsin gróf ellen, aki tagadásban van.

— **Nagy tűz a fővárosban.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) A Haas-fele fatelepen nagy tűz ütött ki, amely még most is ég.

— **Hires építész halála.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Lechner Lajos volt fővárosi középítészeti igazgató, Szeged újraépítője, ma meghalt.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések.

Téli ruhák!

Az igen tisztelt!

közönség figyelmébe!

Olcsó és csinos ruhák

férfiak és gyermekek részére kaphatók:

SCHMITZ SOMA

üzletében

PÉCSETT,

Király-utca bazár épület.

ORSZÁGOS HIRLAP

Főszerkesztő :
MIKSZATH KÁLMÁN.

POLITIKAI
ÉS
TÁRSADALMI NAPILAP.

Felelős szerkesztő :
LIPCSEY ADÁM.

November 20-án jelenik meg az Országos Hirlap első száma.

A magyar politikai és társadalmi közélet negyven előkelő férfja alapította oly módon, hogy ez a lap **függetlenségét** minden irányban állandóan megőrizhesse.

Anyagilag és szellemileg szolidul, jól fundált, erős, igaz magyar lap, mely egyetlen párt szolgálatában sem áll; a kormánytól független; nincs egyes vállalkozó kezében, tehát nem követ és nem követhet egyéni célt, üzleti érdeket. Egyetlen ura van, az **igazság**.

Tárgyilagos, komoly bírálatának tere a közélet egész mezeje s annak minden szereplője.

Modora, hangja erős, de nem durva. Izléstelenség, személyeskedés belőle egyszersmindenkorra száműzve van.

A szerencsés és nagy nemzetközi jelentőségű helyzetbe jutott, modern Magyarország haladásának útja a **szabadelvűségnek fokozatos fejlesztése** a nemzeti közvéleményben, alapja és célja a **magyarság faji megerősítése**. Ennek a nagyszerű, legfőbb nemzeti föladatnak s az a körül forrongó küzdelmeknek munkára, harczra kész bajnoka az Országos Hirlap.

Valódi magyar szellemének, tisztességes hangjának, magas irodalmi színvonalának eleve biztosítéka az a körülmény, hogy az Országos Hirlap főszerkesztője

MIKSZÁTH KÁLMÁN.

Felelős szerkesztő : Lipcsey Ádám.

A lap belső dolgozótársai : **Kálnoki Izidor** segédszerkesztő, **dr. Pap Dávid**, **Keszler József**, **Lovassy Andor**, **Papp Dániel**, **Mérai Horváth Károly**, **Kabos Ede**, **dr. Guthy Soma**, **Lendvay Sándor**, **Reiniger Simon**, **dr. Molnár Géza**, **Lakatos Sándor**, **Stojanovits Jenő**, **Hegyi Ödön**, **Fodor Oszkár**, **dr. Haller Károly** stb.

Az Országos Hirlap levelezőket tart az ország minden részében. Kivétel nélkül minden nagyobb városban, azonkívül a külső országok metropolisaiban, úgy hogy minden nevezetes eseményről gyors, kimerítő tudósításokat közölhet.

Mikszáth Kálmán az Országos Hirlap minden egyes számába fog írni, s körülötte lesz a legjelesebb tárczáírók egész gárdája. A lap belső dolgozótársain kívül tárczákat írnak : **Tömörkény**, **Vámbéry Armin**, **Ágai Adolf**, **Kozma Andor**, **Marczali Henrik**, **Homo (Pollák Illés)**, **Junius**, **Gárdonyi Géza**, **Sebestyén Gyula**, **Sz. Nogáll Janka**, **Beöthy Zsolt**, **Kálnay László**, **Szabo Endre**, **Kazár Emil**, **Vértesi Arnold** stb.

A **Közgazdasági rovat** is a legértelmesebb lesz. **Dr. Pap Dávid** jeles közgazdasági író intézi a lapnak ezt a részét, a közgazdasági rovatot **Lendvay Sándor** vezeti. A tőzsdéről **Keszler József** ír naponként élénk szingazdag tollal tájékoztató képet, hétről-hétre összefoglaló kritikai szemlét. **Mezőgazdasági** rovatunkat a rendes közleményein kívül főleg tartalmassá teszi **Miklós Ödön**, gazdag tapasztalataival és széles látkörével. Az erdőgazdaság köréből **Bedő Atbertől** leszünk szerencsések hozni cikkeket. Ezen felül **dr. Bamberger Béla**, **György Endre** és **Szabó Jenő**, mind a hárman elismert tekintélyű szakferfiak gazdagítják lapunkat közgazdasági közleményekkel.

A jeles erőkre bizott szakrovatokon kívül kedves és vonzó olvasmány is bőven lesz az **Országos Hirlap**-ban. A **Mindenféle** rovatában az olvasó meg fogja találni az érdekességek egész halmazát. Tömértelen kedves és pikáns apróságok idegen országok társadalmából, szintugy jelentősebb tudnivalók a külföld tudományos mozgalmából, számtalan komoly és derűs epizódja a közéletnek, kikapott színes részletek a nagy események kulisszái mögül : megannyi vonzó ujdonság, mely nem szenzációja bár a napnak, mindenkor friss és kellemes olvasmány.

Végül, elhagyva számtalan egyéb apró rovatot, szólunk a **Regénytárról**. Gondoskodva megválogatjuk a világ-irodalomból a legszebbeket s művészi fordításban adjuk közzé. Legelső regényünk egy friss, bájos külföldi munka : a „**Róka-ut**“, mely az egész világon nagy feltűnést keltett. Ezt követi **Mikszáth Kálmán**-nak „**Az új Zrinyiász**“ című hosszabb satirikus politikai rajza.

Az **Országos Hirlap** ez évi november 20-tól kezdve jelenik meg naponként, ünnep- és vasárnapokat követő napokon is.

Az ORSZÁGOS HIRLAP előfizetési ára :

Egy évre 14 frt. * Félévre 7 frt. * Negyedévre 3 frt 50 kr. * Egy óra 1 frt 20 kr.

Az előfizetési pénzek (legcélszerűbben postautalványon) a kiadóhivatalba (Budapest, VIII., József-körut 65) küldendők. Előfizetéseket ezenkívül elfogad minden posthivatal, könyvkereskedés és újságelárusító.

Az ORSZÁGOS HIRLAP
kiadóhivatala
Budapest, VIII., József-körut 65.